

Брехт Б. Передмова до «Джунглів» (1926 / 1927 pp.) / Бертольт Брехт [пер. з нім. Ліпісівіцького М.Л.] // Брехтівський часопис (Brecht-Heft): статті, доповіді, есе: Збірн. наук. праць (філолог. науки): № 1 / Ред. колегія Бондарева О.Є., Білоус П.В., Волощук Є.В. та ін. – Житомир: Житомирський державний університет імені Івана Франка, 2011. – С. 38.

Передмова до "Джунглів" (1926 / 1927 pp.)¹

Бертольт Брехт

Гадаю, не тільки я один лише з великим незадоволенням віддаю п'єсу до рук сучасного театру. Цей театр досяг тієї точки, де він більше нічого не може запропонувати справжнім інтересам народу. Його вистави – це напружені, виснажливі та бездумні демонстрації проти розваги публіки. Насправді сьогодні не публіка ставить свої вимоги, а театр. Від необхідності щось висловити у межах вистав, які проводяться вже століттями і з самого початку принципово призначаються на 8 годину вечора, зараз нарешті почали страждати не лише ці вимушені висловлювання, але й вже навіть артикуляційні органи театру. Дуже важко цій турбіні, що постійно обертається за рахунок безперервного пожирання потужностей, які вона пізніше трансформує, протистояти так, аби наші нові тексти, які ми подаємо до неї, не були одразу ж перероблені до невпізнанності і не набували того кашоподібного, старечого, смердючого вигляду, який жахливим чином відштовхує публіку від вистав сучасного театру. Правда полягає у тому, що турбіна зламалася.

Ні від чого іншого театри не страждають так сильно, як від того, що від них нічого не вимагається. Апетит у публіки зникає. Напевно, ще ніколи театр не критикували, не порівнювали та не звинувачували так багато, як у наш час. І ще ніколи від нього не вимагали так мало. Ви ж не йдете до взуттєвого магазину, щоб купити там піаніно, але навіщо Ви ходите до театру? Якщо для мене театр професія чи пристрасть, то я мушу, аби не втратити останню надію на те, що у публіки все ж таки є хоч якийсь апетит до театру, спочатку обов'язково сам триматися подалі від театрів. Я можу швидше за все ще знайти цей апетит на стадіонах та у спортивних палацах чи на біржах. І тільки на цій підставі, з отриманого там досвіду, мені здається, я можу стверджувати, що сьогодні існує апетит до театру.

Уже лише цей досвід міг би надати мені право писати п'єси, якби я не дозволяв цього собі уже тільки тому, що сам особисто отримую від цього втіху. Я визнаю, що принаймні до цього часу не написав жодного речення для театру без твердих сподівань отримати втіху, коли воно промовлятиметься зі сцени. Проте ці сподівання рідко коли не були розчаровані.

(Переклад М. Ліпісівіцького)

¹ © Bertolt-Brecht-Erben / Suhrkamp Verlag

© Переклад з німецької Ліпісівіцького М.Л.

Переклад зроблено за публікацією Brecht, Bertolt: Vorrede zu Dickicht (1926 / 1927) // Mahagonny.com. The Brecht Yearbook 29. – Wisconsin, 2004. – S.3.